

Покушајмо да замислимо да је Сизиф којим случајем Србин. Грчки Сизиф је као што сви знамо, по казни добио један прецизно дефинисани задатак, да тешки камен котрља узбрдо, скоро до самог врха, а који би му се стално скотрљавао назад, па Јово (у ствари Сизифе) наново.

Српски Сизиф би тај посао уместо по казни обављао добровољно, и то гурајући камен низбрдо! Пошто камен не може да се сам од себе врати узбрдо, а жеђ за котрљањем је неугасива, стрма равна се пред нашим јунаком непрестано продужује, као у чувеном италијанском цртању - *La linea*, брзина котрљања се повећава, звучни зид је давно пробијен, и тренутна брзина је око 3 МАХ-а, а и даље се повећава. При толикој брзини српком Сизифу је све теже дотурити храну и воду, те он више нити једе нити пије, о физиолошким потребама и не размишља, само му је битно да се што брже смандрљава.

Елем том и таквом Сизифу, а у коме сви ми можемо препознати нашу садашњост и нас уопште, је услед све веће и све суманутије брзине пропадања све теже пружати било какву логистику. Сви који су нашег јунака (и нас „јуначине“) пратили, саветовали и подржавали, полако одустају. Сви? Не баш сви. Медији су остали уз њега (тј.нас), храбрећи га (тј. нас): „То српски Сизифе! Само напред и наниже! Само ти буди брз, а правац није битан! Само ти гурај наниже, ми смо ту да ти пропадање лакше падне“!

Опет елем, ако су некада медији били „седма сила“, они су данас у Србији на трону – прва сила. Сила над силама. Све силе овога света у Србији им нису ни до колена. Медији су код нас све: и војска и полиција, и тужилац и суд, и изборна комисија и посматрач, и црно и бело, и власт и опозиција, и Звезда и Партизан... Медији су код нас све и свја. Друг Тито, укратко речено.

Медији у Србији имају своје газде, који такође имају газде и газдине газде, и тако у недоглед. Зачарани круг, у коме се одређује судбина Србије.

Имају и друге државе медије, не кажем. Ти медији утичу на јавно мњење. Међутим нигде, али нигде, немају такав утицај не само на политичка кретања, него чак и на саму психу народа, као што имају у Србији. Уз то, медији су код нас недодирљиви табуи, божанства и тотеми. Они су највреднији, најплаћенији и најпоштованији део наше свакодневице. Они су све то, али ни „С“ од српског нису. Зашто?

Зато што је мисија свих наших професионалних медија: ментална тортуре, срозаване нашег угледа, наше економске моћи и свеопштег националног благостања. Њихова мисија и не чуди, јер њихови власници имају врло јасне намере, и наравно наводе воду на воденицу својих држава и влада. То је сасвим нормално. То што није нормално је што и ми наводимо воду на воденицу њихових држава и влада, уместо на своју.

Три су основне функције коју медији у Србији обављају:

Прва је ментална тортуре над грађанима која треба да их доведе до нивоа самооптуживања за све и свашта. Кад схватимо да је свако од нас извршио барем пет силовања у Сребреници, и побио барем пет недужних тамошњих цивила, од тога барем по једног старца, жену или дете, онда смо на добром путу да нас цивилизовани свет, за кога опет наши медији тврде да му не припадамо, прихвати, потапше по рамену, укине нам државу, јер такви зликовци као ми не треба да је имају. Онај који и након тога помене Косово на пример, биће упућиван у разне санаторијуме, као безнадежан случај, и огорчени противник светле будућности. До тада ћемо бити већ довољно скувани путем медија, да и сами схватимо да је то праведно.

Друга функција је безрезервно послушништво владајућим структурама, и свеопште анатемисање свих оних који би да наруше идилу владања и оспоре квалитете владара. Дакле ако се ишта „намирише“ да би могло оспорити генијалност наших вођа, са наших медија одмах искачу бранитељи њиховог лика и дела, појачани последњих месеци невладиним сектором. Та спрега невладиног и владиног сектора незапажено пролази, а врло је интересантна. Откуд толика љубав, након деценија међусобног вређања? Или су се помирили, или сада имају заједничког газду.

Постоји и трећа функција, која употпуњује прве две, али се не могу сетити која беше. Сетићу се до краја текста сигурно.

Штампани медији су у Србији велики број корака од седам миља испред европских и светских, који извештавају о ономе што је било, и евентуално у рубрици временске прогнозе, шта ће бити. На месту главног уредника свих наших новина, као да седи видовита Зорка лично. Захваљујући видовитим новинама ми унапред знамо: ко ће бити ухапшен, када зашто, како, колико ће робијати, где и с ким.

Ми у новинама можемо прочитати текст оптужнице, и текст пресуде, пре тужиоца и пре судије. Ми у новинама унапред сазнајемо која ће се странка формирати, која распасти, ко ће с ким радити најчудесније коалиције. Ми у новинама можемо сазнати које је боје доњи веш неке естрадне уметнице, и многе друге сличне појединости, битне за наш друштвени развој. Ми у новинама до танчина сазнајемо: ко је кога убио, чиме, како, где, закључно са детаљним извештајима и фоткама са форензике. Ми у новинама можемо наћи најновије извештаје са „Фарме“ и „Великог брата“, у случају да је неко од гледалаца истих задремао пред зору, па испустио неки битан детаљ на пиџами Екрема Јеврића. Укратко све ту можемо наћи, осим истинитог информисања, и зреле и непристрасне анализе.

Штавише, ако се деси недостатак материјала за слуђивање народа, одмах на насловним странама осване неки нови детаљ о Дарку Шарићу, рецимо да је управо лоциран на потезу између Јоханесбурга и Ванкувера, те само што није ухапшен („само да однесе тетке лек“), и тако већ годинама. Једино што ми је ту логично је да момак под тим именом постоји негде у Бијелом Пољу, и ради на некој фарми пилића, не слутећи да су медији у Србији позајмили његов идентитет, и експлоатишу га годинама, кад год треба прикрити неки политички неуспех.

Електронски медији су већ прича за себе. Они користе националне фреквенције, ма шта то значило. Требало би да значи да је национална фреквенција јавно добро, које се не би смело злоупотребљавати, али у Србији су и јавна добра власништво власти, па тако и националне фреквенције.

Србија на фарми Великог брата

Пише: Александар Б. Ђикић
недеља, 19 мај 2013 22:54

